UNIONIN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kuudes jaosto)

2 päivänä joulukuuta 2010 *

Asiassa C-334/09,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Verwaltungsgericht Meiningen (Saksa) on esittänyt 12.8.2009 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 24.8.2009, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Frank Scheffler

vastaan

Landkreis Wartburgkreis,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Arabadjiev sekä tuomarit A. Rosas (esittelevä tuomari) ja P. Lindh,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

julkisasiamies: Y. Bot,
kirjaaja: A. Calot Escobar,

päätettyään ratkaista asian perustellulla määräyksellä työjärjestyksensä 104 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisön ajokortista 29.7.1991 annetun neuvoston direktiivin 91/439/ETY (EYVL L 237, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 20.11.2006 annetulla neuvoston direktiivillä 2006/103/EY (EUVL L 363, s. 344; jäljempänä direktiivi 91/439), 1 artiklan 2 kohdan sekä 8 artiklan 2 ja 4 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Saksan kansalainen Scheffler, joka on Puolassa annetun B-luokan ajo-oikeuden haltija, ja Landkreis Wartburgkreis (jäljempänä Landkreis) ja joka koskee viimeksi mainitun päätöstä, jolla Schefflerilta evättiin oikeus käyttää ajo-oikeuttaan Saksan liittotasavallan alueella.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin säännöstö

3 Direktiivin 91/439, jolla kumottiin 1.7.1996 lähtien yhteisön ajokortin käyttöönotosta 4.12.1980 annettu neuvoston ensimmäinen direktiivi 80/1263/ETY (EYVL L 375, s. 1), johdanto-osan ensimmäisessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”on suotavaa, että yhteisen liikennepolitiikan tavoitteiden saavuttamiseksi ja liikenneturvallisuuden parantamiseksi sekä sellaisten henkilöiden liikkuvuuden helpottamiseksi, jotka sijoittautuvat toiseen jäsenvaltioon kuin siihen, jossa he ovat läpäisseet kuljettajantutkinnon, otetaan käyttöön yhteisön mallin mukainen kansallinen ajokortti, jonka jäsenvaltiot tunnustavat vastavuoroisesti ilman, että ajokortteja on pakko vaihtaa.”

4 Tämän saman direktiivin johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”liikenneturvallisuuden vuoksi on tarpeen säätää ajokortin antamisen vähimmäisedellytyksistä.”

5 Direktiivin 91/439 johdanto-osan viimeisessä perustelukappaleessa täsmennetään seuraavaa:

”liikenneturvallisuuden ja tieliikenteen vuoksi jäsenvaltioiden olisi lisäksi voitava soveltaa kansallisia ajokorttien poisottamista tai määräaikaista tai lopullista peruuttamista koskevia kansallisia säännöksiä kaikkiin ajokortin haltijoihin, joiden vakituinen asuinpaikka on niiden alueella.”

6 Mainitun direktiivin 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on tämän direktiivin säännösten mukaisesti otettava käyttöön liitteessä I tai I a esitetty yhteisön mallin mukainen kansallinen ajokortti. – –

2. Jäsenvaltioiden antamat ajokortit on tunnustettava vastavuoroisesti.

3. Jos kansallisen ajokortin haltija muuttaa ajokortin voimassa ollessa vakinaisesti asumaan toiseen jäsenvaltioon kuin siihen, joka on antanut ajokortin, se jäsenvaltio, johon ajokortin haltija muuttaa vakinaisesti asumaan, voi soveltaa ajokortin haltijaan kansallisia ajokortin voimassaoloaikaa, lääkärintarkastuksia ja verotusta koskevia määräyksiä ja tehdä ajokorttiin hallinnon kannalta tarpeelliseksi katsottavat merkinnät.”

7 Saman direktiivin 7 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Ajokortin saa lisäksi antaa ainoastaan hakijoille:

a) jotka ovat liitteen II ja III mukaisesti suorittaneet ajotaitoa koskevan kokeen ja ajokokeen ja jotka täyttävät terveydelliset vaatimukset;

b) joiden vakituinen asuinpaikka on ajokortin antavan jäsenvaltion alueella tai jotka voivat näyttää toteen, että he ovat opiskelleet siellä vähintään kuusi kuukautta.”

8 Direktiivin 91/439 7 artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Henkilöllä voi olla vain yhden jäsenvaltion antama ajokortti.”

9 Saman direktiivin 8 artiklan 2 kohdassa ja 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Jollei rikoslain ja yleistä järjestystä koskevien säädösten alueellisen soveltamisen periaatteen huomioon ottamisesta muuta johdu, se jäsenvaltio, jossa toisen jäsenvaltion anta[ma]n ajokortin haltijalla on vakituinen asuinpaikka, saa soveltaa ajokortin haltijaan kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia kansallisia säännöksiä ja tarvittaessa vaihtaa ajokortin tätä tarkoitusta varten.

– –

4. Jäsenvaltio voi kieltäytyä hyväksymästä toisen jäsenvaltion sellaiselle henkilölle antamaa ajokorttia, johon ensin mainitun jäsenvaltion alueella on kohdistettu jokin 2 kohdassa mainittu toimenpide.”

10 Mainitun direktiivin 9 artiklan ensimmäisessä alakohdassa täsmennetään, että ”vakituisella asuinpaikalla” tarkoitetaan ”paikkaa, jossa henkilö asuu tavanomaisesti eli vähintään 185 päivää kalenterivuodessa sellaisten henkilökohtaisten tai ammatillisten siteiden vuoksi tai, jos kyse on henkilöstä, jolla ei ole ammatillisia siteitä, sellaisten henkilökohtaisten siteiden vuoksi, jotka osoittavat läheistä yhteyttä tämän henkilön ja hänen asuinpaikkansa välillä”.

11 Direktiivin 91/439 12 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on avustettava toisiaan tämän direktiivin täytäntöönpanossa, ja niiden on tarvittaessa vaihdettava rekisteröimiään ajokortteja koskevat tiedot.”

Kansallinen säännöstö

12 Asian kannalta merkityksellinen kansallinen lainsäädäntö koostuu ajo-oikeudesta tieliikenteessä 18.8.1998 annetusta asetuksesta (ajo-oikeusasetus) (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung); BGBl. 1998 I, s. 2214), sellaisena kuin asetus on 14.6.2006 annetun asetuksen mukaisessa versiossa (BGBl. 2006 I, s. 1329; jäljempänä FeV), ja tieliikennelaista (Straβenverkehrsgesetz), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiaan (BGBl. 2006 I, s. 1958; jäljempänä StVG).

Muiden jäsenvaltioiden antamien ajokorttien tunnustamista koskeva lainsäädäntö

13 FeV:n 28 §:n 1, 4 ja 5 momentissa säädetään muiden jäsenvaltioiden antamien ajokorttien tunnustamisesta seuraavaa:

”(1) Voimassa olevan [Euroopan unionin] tai [Euroopan talousalueen (ETA)] ajo-oikeuden haltijalla, joka asuu 7 §:n 1 tai 2 momentissa tarkoitetulla tavalla vakinaisesti Saksassa, on oikeus – ellei 2–4 momentissa säädetyistä rajoituksista muuta johdu – kuljettaa ajoneuvoa tässä maassa hänelle myönnetyn oikeuden rajoissa. Ulkomaiseen ajo-oikeuteen liittyviä ehtoja on noudatettava myös Saksassa. Tämän asetuksen säännöksiä sovelletaan tällaiseen ajo-oikeuteen, ellei toisin ole säädetty.

– –

(4) Edellä 1 momentissa tarkoitettua oikeutta ei sovelleta sellaiseen [unionin] tai ETA:n ajo-oikeuden haltijaan,

– –

3. jonka ajo-oikeus Saksassa on oikeuden päätöksellä määräaikaisesti tai pysyvästi peruutettu taikka hallintoviranomaisen välittömästi täytäntöön pantavissa olevalla tai lainvoimaisella päätöksellä peruutettu taikka jolta ajo-oikeuden saaminen

on lainvoimaisella päätöksellä evätty tai jonka ajo-oikeus on jätetty peruuttamatta pelkästään siksi, että hän on tällä välin luopunut siitä,

– –

(5) Viranomaiset voivat hakemuksesta antaa henkilölle luvan käyttää [unionin] tai ETA:n ajo-oikeutta Saksassa 4 momentin 3 ja 4 kohdassa mainitun päätöksen jälkeen, mikäli ei enää ole syitä, joiden vuoksi ajo-oikeus on määräaikaisesti peruutettu tai uuden ajo-oikeuden hakemista koskeva väliaikainen kielto on määrätty. – –”

Ajo-oikeuden käyttämisen määräaikaista peruuttamista koskeva lainsäädäntö

14 StVG:n 3 §:n 1 ja 2 momentissa säädetään seuraavaa:

”1. Jos henkilö on soveltumaton kuljettamaan moottoriajoneuvoa, ajo-oikeuden antamisesta vastaavan viranomaisen on peruutettava ajo-oikeus määräaikaisesti. Mikäli ajo-oikeus on ulkomainen, sen määräaikainen peruuttaminen – vaikka se tapahtuisi muiden säännösten nojalla – vastaa ajo-oikeuden tunnustamatta jättämistä Saksassa. – –

2. Määräaikaisen peruuttamisen seurauksena ajo-oikeus lakkaa. Mikäli ajo-oikeus on ulkomainen, oikeus kuljettaa moottoriajoneuvoa valtion alueella lakkaa määräaikaisen peruuttamisen myötä. – –”

15 FeV:n 46 §:n 1 momentin, jolla StVG:n 3 § pannaan täytäntöön, mukaan ajo-oikeuden myöntävän viranomaisen on peruutettava ajo-oikeus määräaikaisesti, jos ilmenee, ettei ajo-oikeuden haltijalla ole moottoriajoneuvon kuljettamiseen vaadittavaa

soveltuvuutta. Mainitun 46 §:n 5 momentissa säädetään, että ”mikäli ajo-oikeus on ulkomainen, sen määräaikainen peruuttaminen vastaa ajo-oikeuden tunnustamatta jättämistä Saksassa”.

Soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskeva lainsäädäntö

16 FeV:n 11 §:ssä, jonka otsikko on ”Soveltuvuus”, täsmennetään soveltuvuudesta moottoriajoneuvon kuljettamiseen seuraavaa:

”(1) Ajo-oikeutta hakevan on täytettävä vaadittavat fyysiset ja henkiset edellytykset. Edellytykset eivät täyty etenkään, mikäli henkilöllä on liitteessä 4 tai 5 mainittu sairaus tai vamma, jonka vuoksi henkilöllä ei ole moottoriajoneuvon kuljettamiseen vaadittavaa soveltuvuutta tai ehdollista soveltuvuutta. – –

(2) Jos ilmenee seikkoja, jotka antavat aiheen epäillä ajo-oikeutta hakevan fyysistä tai henkistä soveltuvuutta, ajo-oikeuden myöntävä viranomainen voi ajo-oikeuden myöntämistä tai pidentämistä taikka rajoitusten tai ehtojen asettamista koskevien päätösten valmistelua varten määrätä, että ajo-oikeutta hakevan on toimitettava lääkärinlausunto. – –

(3) Määräys virallisesti tunnustetun elimen antaman kuljettamiseen soveltuvuutta koskevan lausunnon (lääketieteellis-psykologinen lausunto) toimittamisesta voidaan antaa, kun 2 momentissa tarkoitettuja päämääriä varten halutaan selvittää soveltuvuutta koskevat epäilykset

– –

4. kun kyse on törkeästä tai uusitusta tieliikennelainsäädännön rikkomisesta taikka rikoksista, jotka liittyvät tieliikenteeseen tai soveltuvuuteen kuljettaa moottoriajoneuvoa – –

tai

5. kun kyse on ajo-oikeuden uudelleen myöntämisestä, jos

– –

b) ajo-oikeus on määräaikaisesti peruutettu 4 kohdassa tarkoitetulla perusteella.

– –

(8) Jos henkilö kieltäytyy tutkimuksesta tai ei toimita ajo-oikeuden myöntävän viranomaisen asettamassa määräajassa lausuntoa, jonka tämä on määrännyt toimitettavaksi, viranomainen voi katsoa, että kyseinen henkilö ei sovellu moottoriajoneuvon kuljettamiseen. – –”

17 FeV:n 13 §:n, jonka otsikko on ”Soveltuvuuden selvittäminen alkoholiongelmatapauksissa”, mukaan toimivaltainen viranomainen määrää tietyissä tilanteissa ajo-oikeuden myöntämistä tai pidentämistä taikka rajoitusten tai ehtojen asettamista koskevien päätösten valmistelua varten, että ajo-oikeutta hakevan on toimitettava lääketieteellis-psykologinen lausunto. Tämä voi tulla kyseeseen muun muassa silloin, kun lääkärinlausunnon tai muiden seikkojen perusteella on aihetta epäillä alkoholin

väärinkäyttöä taikka kun liikennesääntöjä on toistuvasti rikottu alkoholin vaikutuksen alaisena.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

18 Schefflerille on tehty liikenteen keskusrekisteriin useita merkintöjä erilaisista rangaistavista teoista, joihin kuuluu 11.3.2000 yksin teoin tehty ajo-oikeudetta ajo ja liikennejuopumus, jossa veren alkoholipitoisuus oli 1,94 grammaa verilitraa kohti.

19 Scheffler luopui 29.2.2000 28.2.1986 myönnetystä saksalaisesta ajo-oikeudestaan, koska hän oli näiden rikkomusten vuoksi saavuttanut saksalaisiin ajokortteihin sisältyvän 18 pisteen enimmäisrajan.

20 Scheffler esitti 5.8.2004 uuden ajo-oikeuden myöntämistä koskevan hakemuksen, joka hylättiin 17.2.2005 tehdyllä päätöksellä sillä perusteella, että hän ei ollut noudattanut Landkreisin määräystä esittää lääketieteellis-psykologinen lausunto soveltuvuudestaan moottoriajoneuvon kuljettamiseen.

21 Scheffler sai 15.10.2004 puolalaisen ajokortin, jossa oli merkintä asuinpaikasta Puolassa. Hänen passiinsa oli liitetty kuuden kuukauden ajanjaksoa koskeva todistus asuinpaikasta Puolassa.

22 Landkreis sai maaliskuussa 2006 suoritun liikenteenvalvonnan yhteydessä tiedon puolalaisen ajo-oikeuden myöntämisestä Schefflerille.

23 Scheffler esitti 13.4.2006 Landkreisille hakemuksen siitä, että hänellä tunnustetaan olevan oikeus käyttää puolalaista ajo-oikeuttaan Saksan alueella. Hän esitti 26.4.2006 TÜV Thüringenin 1.11.2004 päiväämän, hänen soveltuvuuttaan moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskevan asiantuntijalausunnon, joka perustui 18.10.2004 suoritettuun tarkastukseen.

24 Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen antamien tietojen mukaan tässä lausunnossa annettiin Schefflerin aikaisempien liikennejuopumusten vuoksi kielteinen arvio hänen soveltuvuudestaan moottoriajoneuvon kuljettamiseen, erityisesti sillä perusteella, että 11.3.2000 todettu veren alkoholipitoisuus 1,94 g verilitraa kohti oli osoitus alkoholin väärinkäytöstä ja että Scheffler ei ollut muuttanut aikaisempia alkoholinkäyttötottumuksiaan.

25 Landkreis määräsi 23.5.2006 päivätyllä kirjeellä kantajan esittämään viimeistään 1.8.2006 uuden asiantuntijalausunnon, jonka perusteella voitaisiin arvioida hänen soveltuvuuttaan moottoriajoneuvon kuljettamiseen.

26 Tieliikenneasioissa toimivaltainen Puolan viranomainen, joka oli 15.10.2004 myöntänyt Schefflerille ajo-oikeuden, ilmoitti 3.8.2006 päivätyllä kirjeellä, että tämä oli ilmoittanut sen jälkeen, kun hänelle oli kerrottu rikosoikeudellisten seuraamusten uhasta, ettei hänen ajokorttiaan ollut otettu pois eikä hänen ajo-oikeuttaan ollut peruutettu Saksassa.

27 Landkreis toisti 24.4.2007 ja 30.5.2007 päivätyissä kirjeissä 23.5.2006 antamansa määräyksen, jolla se vaati Schefflerіä toimittamaan hänen soveltuvuuttaan moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskevan asiantuntijalausunnon. Sen mielestä 15.10.2004 tapahtuneen puolalaisen ajo-oikeuden myöntämisen jälkeen oli 18.10.2004 päivätyn lausunnon vuoksi ilmennyt uusia tosiseikkoja, joiden perusteella Schefflerin soveltuvuutta oli syytä epäillä. Häntä myös moitittiin väärien tietojen antamisesta puolalaiselle viranomaiselle.

28 Koska Scheffler oli kieltäytynyt esittämästä uutta asiantuntijalausuntoa soveltuvuudestaan moottoriajoneuvon kuljettamiseen, Landkreis totesi 15.8.2007 tekemässään päätöksessä (jäljempänä ajo-oikeuden tunnustamatta jättämistä koskeva päätös), ettei hänellä ole oikeutta käyttää puolalaista ajo-oikeuttaan Saksan alueella, määräsi päätöksensä tämän kohdan pantavaksi välittömästi täytäntöön ja hylkäsi tämän oikeuden tunnustamista koskevan hakemuksen.

29 Päätöksen perusteena oli olennaisilta osin se, että Schefflerin 11.3.2000 suorittama ajoneuvon kuljettaminen juopuneena niin, että veren alkoholipitoisuus oli 1,94 grammaa verilitraa kohti, oli antanut aiheen epäillä hänen soveltuvuuttaan moottoriajoneuvon kuljettamiseen, eikä tätä epäilyä ollut poistettu esittämällä asiantuntijalausunto. Päätöksen mukaan oli otettava huomioon, että 18.10.2004 päivätty lausunto oli tullut hallintoviranomaisen tietoon vasta huhtikuussa 2006 ja että Scheffler oli salannut nämä seikat Puolan toimivaltaiselta viranomaiselta. Soveltumattomuus moottoriajoneuvon kuljettamiseen oli osoitettu jo 18.10.2004 päivätyllä lausunnolla. Samassa päätöksessä todettiin, että se oli määrättävä pantavaksi välittömästi täytäntöön yleisen edun nimissä, sillä oli olemassa vaara, että Scheffler rikkoo säännöksiä uudelleen alkoholinkäytön vuoksi.

30 Scheffler, jolle ajo-oikeuden tunnustamatta jättämistä koskeva päätös annettiin tiedoksi 17.8.2007, teki siitä 26.8.2007 oikaisuvaatimuksen Thüringer Landesverwaltungsamtille. Hän esitti samanaikaisesti Verwaltungsgericht Meiningenille (Meiningenin hallintotuomioistuin) vaatimuksen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä.

31 Thüringer Landesverwaltungsamt hylkäsi Schefflerin ajo-oikeuden tunnustamatta jättämistä koskevasta päätöksestä tekemän oikaisuvaatimuksen 13.12.2007 tekemällään päätöksellä. Scheffler nosti 1.2.2008 kumoamiskanteen tästä hylkäävästä päätöksestä Verwaltungsgericht Meiningenissa. Hän vaatii ajo-oikeuden tunnustamatta jättämistä koskevan päätöksen, sellaisena kuin se ilmenee oikaisuvaatimusasiassa 13.12.2007 tehdystä päätöksestä, kumoamista.

32 Ennakkoratkaisukysymys on esitetty tässä kumoamisvaatimusta koskevassa oikeudenkäynnissä.

Turvaamistoimia koskeva vaatimus

33 Ajo-oikeuden tunnustamatta jättämistä koskevan päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskeva vaatimus hylättiin Verwaltungsgericht Meiningenin 1.10.2007 tekemällä päätöksellä. Tämä tuomioistuin myös hylkäsi 21.11.2008 tekemällään päätöksellä Schefflerin esittämän 1.10.2007 tehdyn päätöksen muuttamista ja hänen kanteensa täytäntöönpanoa lykkäävää vaikutusta koskevan vaatimuksen.

34 Scheffler teki 15.12.2008 valituksen 21.11.2008 tehdystä päätöksestä Thüringer Oberverwaltungsgerichtille (Thüringenin ylin hallintotuomioistuin) ja vetosi siihen, että asiaan sovellettavaa oikeutta oli muutettu unionin tuomioistuimen viimeaikaisessa oikeuskäytännössä, johon kuuluvat 26.6.2008 annetut tuomiot yhdistetyissä asioissa C-329/06 ja C-343/06, Wiedemann ja Funk (Kok., s. I-4635) ja yhdistetyissä asioissa C-334/06–C-336/06, Zerche ym. (Kok., s. I-4691). Schefflerin mukaan Landkreisilla ei ollut oikeutta tutkia hänen soveltuvuuttaan moottoriajoneuvon kuljettamiseen, koska hän oli täyttänyt asuinpaikkaehdon silloin, kun puolalainen ajo-oikeus oli myönnetty. Hän lisäsi, ettei hänen soveltuvuuttaan moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskeva lausunto ollut mainitun ajo-oikeuden myöntämisen jälkeistä käyttäytymistä, joka

voidaan ottaa unionin oikeuden perusteella huomioon, ja että tämä lausunto koski hänen käyttäytymistään ennen puolalaisen ajo-oikeuden saamista.

35 Thüringer Oberverwaltunsgericht antoi lopulta 26.3.2009 tekemällään päätöksellä ajokortin peruuttamispäätöksestä nostetulle kanteelle täytäntöönpanoa lykkäävän vaikutuksen.

36 Thüringer Oberverwaltungsgericht katsoi päätöksessään, että 1.11.2004 päivätty asiantuntijalausunto ei ollut sellainen seikka, joka voisi jälkikäteisesti vapauttaa vastaanottavan jäsenvaltion tunnustamisvelvollisuudestaan. Kyseisen tuomioistuimen mukaan yhteisöjen tuomioistuin esitti asiassa C-227/05, Halbritter, 6.4.2006 antamassaan määräyksessä, että nykyhetkellä tapahtuva soveltuvuuden arvioiminen, joka kytkeytyy ajo-oikeuden myöntämistä edeltäneisiin tapahtumiin, ei ole unionin oikeudessa sallittua, sillä jäsenvaltion myöntämän ajokortin hallintaa on pidettävä osoituksena siitä, että tämän ajokortin haltija täytti myöntämispäivänä direktiivissä 91/439 säädetyt myöntämisedellytykset, joihin kuuluu myös soveltuvuus moottoriajoneuvon kuljettamiseen. Muu tulee kyseeseen vain silloin, jos soveltuvuutta ajoneuvon kuljettamiseen koskeva lausunto liittyy kyseisen henkilön ”käyttäytymiseen” ajo-oikeuden tultua jo myönnetyksi toisessa jäsenvaltiossa (em. asia Halbritter, määräyksen 38 kohta). Tästä muotoilusta ilmenee selvästi, ettei siinä tarkoiteta asiantuntijalausunnon esittämistä sellaisenaan vaan kyseisen henkilön virheellistä menettelyä tieliikenteessä.

Kanne ajo-oikeuden tunnustamatta jättämistä koskevasta päätöksestä

37 Verwaltungsgericht Meiningen toteaa ennakkoratkaisupyynnön esittämispäätöksessään aluksi, että unionin tuomioistuin on vain tietyissä tilanteissa hyväksynyt poikkeamisen direktiivin 91/439 mukaisesta ajokortin ehdottoman vastavuoroisen tunnustamisen periaatteesta.

38 Yksi poikkeus koskee tilannetta, jossa ajokortissa olevien merkintöjen tai muiden ajokortin myöntäneen jäsenvaltion antamien kiistämättömien tietojen perusteella voidaan osoittaa, että ajokortin haltijalla, jonka aiempi ajo-oikeus on vastaanottavassa jäsenvaltiossa määräaikaisesti peruutettu, ei ollut ajokortin myöntämishetkellä vakituista asuinpaikkaa ajokortin myöntäneessä jäsenvaltiossa (em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 70 kohta).

39 Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen mukaan esillä olevan asian tilanne ei ole tällainen. Schefflerin puolalaisessa ajokortissa mainitaan asuinpaikka Puolassa, eikä ajo-oikeuden myöntänyt jäsenvaltio ole antanut kantajan asuinpaikasta kiistämättömiä tietoja, jotka kumoaisivat sen tiedon, että hänellä oli tämän ajokortin myöntämisen aikaan asuinpaikka Puolassa.

40 Lisäksi jäsenvaltio, jossa henkilöllä on vakituinen asuinpaikka, voidaan vapauttaa vastavuoroisesta velvollisuudesta tunnustaa ajokortti ja se saa käyttää direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdan mukaista valtaa soveltaa toisen jäsenvaltion myöntämän ajokortin haltijaan kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia säännöksiä vain kyseisen henkilön tämän ajokortin saamisen jälkeisen käyttäytymisen (em. asia Halbritter, määräyksen 38 kohta ja em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 56 kohta) tai mainitun ajo-oikeuden saamisen jälkeisten ”olosuhteiden” perusteella (em. asia Halbritter, määräyksen 38 kohta).

41 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo edellisessä kohdassa mainitun oikeuskäytännön perusteella, että jäsenvaltioilla on direktiivin

91/439 8 artiklan 2 kohdan perusteella joka tapauksessa oikeus soveltaa kansallisia moottoriajoneuvon kuljettamiseen soveltuvuuden tutkimista ja ajo-oikeuden määräaikaista peruuttamista koskevia säännöksiä niihin kuljettajiin, jotka toisessa jäsenvaltiossa tapahtuneen ajo-oikeuden saamisen jälkeen menettelevät tämän jäsenvaltion alueella sääntöjenvastaisesti tai antavat aiheen epäillä heidän soveltuvuuttaan moottoriajoneuvon kuljettamiseen.

42 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo kuitenkin, että vaikka ”käyttäytyminen”, jolla toisessa jäsenvaltiossa myönnettyä ajokorttia koskeva direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdan mukainen ajo-oikeuden rajoittaminen tai poistaminen taikka sen määräaikainen tai pysyvä peruuttaminen jäsenvaltiossa, jossa henkilöllä on vakituinen asuinpaikka, voidaan oikeuttaa, on epäilyksettä kyseessä silloin, kun tällaisen ajokortin haltija syyllistyy ajokortin saamisen jälkeen uudelleen tieliikenteeseen liittyvään tekoon tai laiminlyöntiin, jonka perusteella voidaan päätellä hänen olevan soveltumaton moottoriajoneuvon kuljettamiseen, pääasiassa Scheffler ei ole 15.10.2004 jälkeen syyllistynyt tieliikennelain rikkomiseen, joka voisi merkitä ”käyttäytymistä”, joka voidaan mahdollisesti ottaa huomioon unionin oikeuden perusteella. Käytettävissä on ainoastaan 18.10.2004 suoritetun tarkastuksen perusteella 1.11.2004 laadittu asiantuntijalausunto soveltuvuudesta ajoneuvon kuljettamiseen.

43 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin ei katso voivansa päätellä unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ja erityisesti edellä mainitussa asiassa Halbritter annetusta määräyksestä, että toisessa jäsenvaltiossa tapahtuneen ajo-oikeuden myöntämisen jälkeen vain kyseisen henkilön väärinkäytökset tieliikenteessä antavat jäsenvaltiolle, jossa henkilöllä on vakituinen asuinpaikka, oikeuden menetellä mainitun ajokortin haltijaa kohtaan direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdassa säädetyllä tavalla.

44 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, ettei vaikuta pois suljetulta pitää nyt käsiteltävässä asiassa esitettyä asiantuntijalausuntoa uutena tosiseikkana, joka antaa jäsenvaltiolle, jossa henkilöllä on vakituinen asuinpaikka, oikeuden menetellä toisen jäsenvaltion myöntämän ajo-oikeuden haltijaa kohtaan direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdassa säädetyllä tavalla. Vaikka tämä asiantuntijalausunto

kytkeytyy vanhoihin tosiseikkoihin, siihen sisältyy Schefflerin soveltuvuudesta moottoriajoneuvon kuljettamiseen puolalaisen ajo-oikeuden myöntämisen jälkeen tehty tulevaisuuteen suuntautuva ennuste, joka perustuu tämän ajankohdan jälkeen suoritettuun tarkastukseen.

45 Tässä tilanteessa Verwaltungsgericht Meiningen päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Voiko jäsenvaltio direktiivin 91/439 – – 1 artiklan 2 kohdan ja 8 artiklan 2 ja 4 kohdan mukaan käyttää tämän saman direktiivin 8 artiklan 2 kohdan mukaista toimivaltaansa soveltaa toisen jäsenvaltion antaman ajokortin haltijaan kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia säännöksiä toisen jäsenvaltion myöntämän ajo-oikeuden haltijan esittämän soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskevan asiantuntijalausunnon perusteella, jos tämä lausunto laadittiin mainitun ajokortin antamisen jälkeen ja lisäksi kyseiselle henkilölle tämän ajankohdan jälkeen suoritetun tarkastuksen perusteella mutta se liittyy ennen ajokortin antamista vallinneisiin olosuhteisiin?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

46 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan silloin, jos ennakkoratkaisukysymykseen annettava vastaus on selvästi johdettavissa oikeuskäytännöstä, unionin tuomioistuin voi julkisasiamiestä kuultuaan koska tahansa ratkaista asian perustellulla määräyksellä, jossa viitataan asiaa koskevaan oikeuskäytäntöön.

47 Esillä olevaan asiaan on sovellettava tätä säännöstä.

Alustava arviointi

48 On huomattava ensinnäkin, että FeV:n säännökset suhteessa direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohtaan ja 8 artiklan 2 kohtaan ovat olleet jo aikaisemmin unionin tuomioistuimen tutkittavana edellä mainitussa asiassa Halbritter annetussa määräyksessä ja asiassa C-340/05, Kremer, 28.9.2006 annetussa määräyksessä sekä myös edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Wiedemann ja Funk sekä Zerche ym. annetuissa tuomioissa, asiassa C-1/07, Weber, 20.11.2008 annetussa tuomiossa (Kok., s. I-8571), asiassa C-321/07, Schwarz, 19.2.2009 annetussa tuomiossa (Kok., s. I-1113) sekä vielä asiassa C-445/08, Wierer, 9.7.2009 annetussa määräyksessä.

49 Toiseksi direktiivin 91/439 johdanto-osan ensimmäisestä perustelukappaleesta käy ilmi, että tämän direktiivin 1 artiklan 2 kohdassa säädetyn jäsenvaltioiden antamia ajokortteja koskevan yleisen ajokorttien vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen tarkoituksena on erityisesti helpottaa niiden henkilöiden liikkuvuutta, jotka muuttavat toiseen jäsenvaltioon kuin siihen, jossa he ovat suorittaneet ajokokeen (ks. em. asia Schwarz, tuomion 74 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

50 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kyseisessä 1 artiklan 2 kohdassa säädetään jäsenvaltioiden myöntämien ajokorttien vastavuoroisesta tunnustamisesta ilman muodollisuuksia. Tässä säännöksessä asetetaan jäsenvaltioille selvä ja täsmällinen velvoite, joka ei jätä harkintavaltaa velvoitteen noudattamisen edellyttämien toimenpiteiden suhteen (em. asia Schwarz, tuomion 75 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Oikeuskäytännössä on päätelty tästä, että ajokortin myöntävän jäsenvaltion tehtävänä on tutkia, täyttyvätkö unionin oikeudessa säädetyt vähimmäisedellytykset, kuten asuinpaikkaa ja ajoneuvon kuljettamiseen soveltuvuutta koskevat edellytykset, ja onko ajokortin myöntäminen tai mahdollisen uuden ajokortin myöntäminen perusteltua (em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, tuomion 52 kohta sekä em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 49 kohta).

52 Näin ollen silloin, kun tietyn jäsenvaltion viranomainen on myöntänyt ajokortin direktiivin 91/439 1 artiklan 1 kohdan mukaisesti, muilla jäsenvaltioilla ei ole oikeutta tutkia, onko tässä direktiivissä säädettyjä myöntämisedellytyksiä noudatettu. Jäsenvaltion myöntämän ajokortin hallussapitoa on pidettävä todisteena siitä, että kyseisen ajokortin haltija täytti ajokortin myöntämishetkellä nämä edellytykset (em. yhdistetyt asiat Wiedemann ja Funk, tuomion 53 kohta sekä em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 50 kohta), mukaan lukien soveltuvuus moottoriajoneuvon kuljettamiseen.

53 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämä kysymys on tutkittava näiden seikkojen valossa.

54 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään olennaiselta osin sitä, ovatko direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohdan ja 8 artiklan 2 ja 4 kohdan säännökset yhdessä luettuna esteenä sille, että jäsenvaltio, kun se käyttää direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdan mukaista toimivaltaansa soveltaa toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin haltijaan kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia säännöksiään, kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin ilmentämää ajo-oikeutta tämän ajokortin haltijan esittämän soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskevan asiantuntijalausunnon perusteella, jos tämä lausunto laadittiin mainitun ajokortin antamisen jälkeen ja kyseiselle henkilölle tämän ajankohdan jälkeen suoritetun tarkastuksen perusteella mutta se liittyy ennen mainittua ajankohtaa vallinneisiin olosuhteisiin.

Unionin tuomioistuimelle esitetyt huomautukset

55 Scheffler katsoo, että soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskeva asiantuntijalausunto ei voi lähtökohtaisesti merkitä ajokortin toisessa jäsenvaltiossa tapahtuneen myöntämisen jälkeistä käyttäytymistä, joka voisi oikeuttaa ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevien kansallisten säännösten soveltamisen unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla. Tällaista käyttäytymistä voi merkitä vain tieliikennesääntöjen noudattamatta jättäminen tämän myöntämisen jälkeen.

56 Euroopan komissio esittää sen sijaan, että ajokortin myöntämisen jälkeisten olosuhteiden tai käyttäytymisen käsitteellä ei voida välttämättä katsoa tarkoitettavan vain tieliikennesääntöjen rikkomista. Se ei pidä pois suljettuna sitä, että soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskeva asiantuntijalausunto voisi mahdollistaa sen, että jäsenvaltio kieltää oikeuden käyttää toisessa jäsenvaltiossa myönnettyä ajokorttia alueellaan, kuitenkin sillä edellytyksellä, että tämä toisessa jäsenvaltiossa tapahtuneen ajokortin myöntämisen jälkeen laadittu lausunto koskee vähintään osittain kuljettajan käyttäytymistä tämän myöntämisen jälkeen ja ilmentää vaaraa, joka on merkki kyseisen henkilön soveltumattomuudesta moottoriajoneuvon kuljettamiseen yleisillä teillä.

Unionin tuomioistuimen vastaus

57 Ensinnäkin on huomattava, ettei ennakkoratkaisukysymys koske pääasian kantajalle 15.10.2004 myönnetyn ajokortin pätevyyttä direktiivin 91/439 7 artiklan 1 kohdan kannalta. Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevasta päätöksestä ilmenee, että Verwaltungsgericht Meiningen katsoo, että ajokortti myönnettiin Puolassa

direktiivissä 91/439 säädettyjen edellytysten mukaisesti, ja pyrkii kysymyksellään ainoastaan saamaan selville sen, voiko jäsenvaltio soveltaa toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin haltijaan kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia säännöksiään soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskevan asiantuntijalausunnon perusteella, jos tämä lausunto on laadittu mainitun ajokortin antamisen jälkeen mutta liittyy ainoastaan ennen tätä ajankohtaa ilmenneisiin seikkoihin.

58 Toisekseen on huomattava, että unionin tuomioistuin on useaan otteeseen ottanut direktiiviä 91/439 koskevassa oikeuskäytännössään kantaa jäsenvaltioiden myöntämien ajokorttien vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen oikeudellisiin seurauksiin ja täsmentänyt näin erilaisten seikkojen perusteella ajokortin myöntävän jäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion oikeuksia ja velvollisuuksia ajokortin haltijan moottoriajoneuvon kuljettamiseen soveltuvuuden ja asuinpaikan tutkimisen osalta.

59 Tämän määräyksen 48 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, että direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohdan, 7 artiklan 1 kohdan ja 8 artiklan 2 ja 4 kohdan säännöksiä on tulkittava siten, etteivät ne ole kaikissa tapauksissa esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisessa jäsenvaltiossa myönnettyyn ajokorttiin perustuvaa ajo-oikeutta (em. asia Wierer, määräyksen 50 kohta).

60 Kuten direktiivin 91/439 viimeisestä perustelukappaleesta ilmenee, jäsenvaltiot voivat direktiivin 8 artiklan 2 ja 4 kohdan nojalla tietyissä olosuhteissa liikenneturvallisuussyistä soveltaa kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia säännöksiään kaikkiin kortinhaltijoihin, joilla on vakinainen asuinpaikka niiden alueella (em. yhdistetyt asiat Zerche ym. tuomion 55 kohta).

61 Oikeuskäytännössä on kuitenkin toistuvasti muistutettu, että koska tämä mahdollisuus seuraa direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdasta, sitä voidaan käyttää ainoastaan kyseisen henkilön sellaisen käyttäytymisen perusteella, joka tapahtuu ajokortin tultua jo myönnetyksi toisessa jäsenvaltiossa (ks. em. asia Halbritter, määräyksen 38 kohta ja em. asia Kremer, määräyksen 35 kohta; ks. myös em. yhdistetyt asiat Zerche ym., tuomion 56 kohta sekä em. asia Weber, tuomion 34 kohta) eikä mainitun ajokortin myöntämistä edeltävien olosuhteiden perusteella.

62 On huomattava, että mainitun 8 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan säännös, jossa jäsenvaltiolle annetaan valta kieltäytyä tunnustamasta henkilön, johon on tässä jäsenvaltiossa kohdistettu ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia toimia, toisessa jäsenvaltiossa saaman ajokortin pätevyyttä, on poikkeus yleisestä ajokorttien vastavuoroisen tunnustamisen periaatteesta, ja sitä on näin ollen tulkittava suppeasti (ks. vastaavasti em. asia Schwarz, tuomion 84 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

63 Jäsenvaltioissa myönnettyjen ajokorttien tunnustamista ilman muodollisuuksia koskevasta velvollisuudesta on säädetty poikkeuksia, joilla tämä periaate saatetaan tasapainoon liikenneturvallisuuden periaatteen kanssa, eikä näitä poikkeuksia voida ymmärtää laajasti, koska tällöin jäsenvaltioissa direktiivin 91/439 mukaisesti myönnettyjä ajokortteja koskevalta vastavuoroisen tunnustamisen periaatteelta vietäisiin sen koko sisältö (ks. vastaavasti em. asia Wierer, määräyksen 52 kohta).

64 Yhteisöjen tuomioistuin on muun muassa edellä mainituissa asioissa Halbritter ja Kremer antamissaan määräyksissä tutkinut olosuhteita, joissa voidaan käyttää jäsenvaltion direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohtaan perustuvaa mahdollisuutta kieltää toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin haltijalta, jonka vakituinen asuinpaikka on ensimmäisen jäsenvaltion alueella, oikeus käyttää ajokorttiaan kyseisen valtion alueella.

65 Edellä mainitun määräyksen antamiseen johtanut asia Halbritter koski henkilöä, johon oli Saksassa kohdistettu ajokortin määräaikaista peruuttamista koskeva toimi, johon liittyi uuden ajokortin myöntämistä koskeva määräaikainen kielto, ja joka oli sittemmin tämän määräajan päättymisen jälkeen saanut ajokortin Itävallassa. Saksan viranomaiset olivat hylänneet itävaltalaisen ajokortin muuttamista saksalaiseksi ajokortiksi koskevan hakemuksen, jolla katsottiin pyrityn siihen, että kyseinen henkilö saisi oikeuden käyttää itävaltalaista ajokorttiaan Saksan alueella. Näiden viranomaisten mukaan itävaltalaista ajokorttia ei voitu tunnustaa Saksan liittotasavallan alueella, koska Halbritteriltä oli tässä jäsenvaltiossa peruutettu määräaikaisesti ajokortti ja koska ajokortin peruuttamistoimesta lähtien vallinneiden henkilön soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskevien epäilyjen hälventäminen oli mahdollista vain Saksassa sovellettavien oikeussääntöjen mukaan laaditulla myönteisellä lääketieteellis-psykologisella asiantuntijalausunnolla. Itävallassa ennen itävaltalaisen ajokortin myöntämistä laadittua asiantuntijalausuntoa ei pidetty kansallisia oikeussääntöjä vastaavana.

66 Yhteisöjen tuomioistuin totesi mainitun määräyksen 37 kohdassa, että jos voimassa olevan, uuden ajokortin myöntämistä koskevan määräaikaisen kiellon, joka kyseiselle henkilölle oli määrätty jäsenvaltiossa, päättymisen jälkeen toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin haltija asuu ensin mainitussa jäsenvaltiossa, tämä jäsenvaltio ei voi edellyttää kyseisen henkilön moottoriajoneuvon kuljettamiseen soveltuvuuden tutkimista uudelleen, vaikka sen kansallisessa lainsäädännössä edellytettäisiin tällaista tutkimista niiden seikkojen vuoksi, jotka olivat johtaneet aikaisemman ajokortin määräaikaiseen peruuttamiseen, jos nämä seikat liittyivät uuden ajokortin myöntämistä edeltäneeseen aikaan.

67 Yhteisöjen tuomioistuin totesi edellä mainitussa asiassa Halbritter annetun määräyksen 38 kohdassa, että Saksan liittotasavallan mahdollisuutta soveltaa direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdan perusteella toisessa jäsenvaltiossa, kyseisessä tapauksessa Itävallassa, myönnetyn ajokortin haltijaan, jonka vakituinen asuinpaikka oli Saksassa, kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia säännöksiään voitiin käyttää vain kyseisen henkilön toisessa jäsenvaltiossa tapahtuneen ajokortin saamisen jälkeisen käyttäytymisen

vuoksi. Mainitussa asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin oli kuitenkin ilmoittanut, että Halbritterin soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen ei voitu saattaa kyseenalaiseksi itävaltalaisen ajokortin myöntämisen jälkeen ilmenneiden olosuhteiden perusteella.

68 Edellä mainitun määräyksen antamiseen johtanut asia Kremer koski Saksassa asuvaa Saksan kansalaista, jonka saksalainen ajokortti oli peruutettu toistuvien tieliikennelain rikkomisten seurauksena. Kremer oli saanut uuden ajokortin Belgiassa, eikä tuolloin ollut hänen osaltaan voimassa mitään ajo-oikeuden hakemista koskevaa kieltoa. Kremer oli sittemmin tuomittu Saksassa ajoneuvon kuljettamisesta ilman ajo-oikeutta ja hänen belgialainen ajokorttinsa oli otettu pois, sillä Saksan viranomaiset katsoivat, ettei hänellä enää ollut ollut oikeutta kuljettaa moottoriajoneuvoa Saksan alueella sen jälkeen, kun hänen saksalainen ajokorttinsa oli määräaikaisesti peruutettu, ja kieltäytyivät tunnustamasta myöhemmin Belgiassa saadun ajokortin pätevyyttä niin kauan kuin Kremer ei aikaisemman ajokortin määräaikaisen peruuttamisen jälkeen täyttänyt Saksan lainsäädännön mukaisia edellytyksiä uuden ajokortin myöntämiselle.

69 Yhteisöjen tuomioistuimelta kysyttiin asiassa Kremer sitä, olivatko direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohdan ja 8 artiklan 2 ja 4 kohdan säännökset esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy tunnustamasta alueellaan ajo-oikeutta, joka perustuu toisessa jäsenvaltiossa myönnettyyn ajokorttiin, ja näin ollen tämän ajokortin pätevyyttä, niin kauan kuin tämän ajokortin haltija, jonka aikaisempi ajokortti on ensimmäisessä jäsenvaltiossa määräaikaisesti peruutettu ilman väliaikaista kieltoa hankkia uusi ajokortti, ei ole noudattanut tämän ensimmäisen jäsenvaltion lainsäädännössä asetettuja edellytyksiä uuden ajokortin saamiseksi tämän määräaikaisen peruuttamisen jälkeen, sellainen soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskeva tutkimus mukaan lukien, joka osoittaa, ettei perusteita kyseiseen peruuttamiseen enää ole.

70 Yhteisöjen tuomioistuin totesi samoin kuin edellä mainitussa asiassa Halbritter annetussa määräyksessä, ettei jäsenvaltio voinut edellyttää toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn voimassa olevan ajokortin haltijalta sitä, että hän täyttää sen omassa uuden ajokortin saamista aikaisemman ajokortin määräaikaisen peruuttamisen jälkeen koskevassa kansallisessa lainsäädännössä asetetut edellytykset. Vastaanottavan jäsenvaltion viranomaiset eivät erityisesti voi asettaa toisessa jäsenvaltiossa myönnettyyn ajokorttiin perustuvan ajo-oikeuden tunnustamisen edellytykseksi sen haltijan moottoriajoneuvon kuljettamiseen soveltuvuuden uutta tutkimista, vaikka sen kansallisessa lainsäädännössä edellytettäisiin tällaista tutkimista samanlaisissa olosuhteissa kuin ne, jotka olivat johtaneet aikaisemman ajokortin määräaikaiseen peruuttamiseen, jos nämä olosuhteet edelsivät uuden ajokortin myöntämistä (em. asia Kremer, määräyksen 32 ja 33 kohta).

71 On huomattava, että yhteisöjen tuomioistuin katsoi edellä mainitussa asiassa Kremer annetun määräyksen 36 kohdassa, ettei ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ollut ilmoittanut mitään seikkaa, joka olisi saattanut kyseenalaiseksi Kremerin soveltuvuuden moottoriajoneuvon kuljettamiseen Belgiassa tapahtuneen voimassa olevan ajokortin myöntämisen jälkeisten olosuhteiden perusteella. Ainoat rikkomukset, jotka voitiin lukea kyseisen henkilön syyksi, olivat tämän ajokortin saamisen jälkeisiä ja ne perustuivat ajoneuvon kuljettamiseen Saksan alueella ilman voimassa olevaa ajokorttia, koska Belgiassa saatua ajokorttia ei ollut tunnustettu sellaiseksi sillä perusteella, ettei Saksan lainsäädännössä asetettuja edellytyksiä uuden ajokortin myöntämiselle aikaisemman ajokortin määräaikaisen peruuttamisen jälkeen ollut noudatettu.

72 Tästä oikeuskäytännöstä seuraa, että jotta se jäsenvaltio, jossa toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin haltijalla on vakituinen asuinpaikka, voisi käyttää direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdassa annettua mahdollisuutta soveltaa tämän ajokortin haltijaan kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia säännöksiään, on oltava olemassa seikkoja, joiden perusteella voidaan epäillä tämän ajokortin haltijan soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen sellaisten olosuhteiden perusteella, joiden on liityttävä kyseisen henkilön toisessa jäsenvaltiossa tapahtunutta ajokortin saamista myöhempään käyttäytymiseen, joka saattaa kyseenalaiseksi hänen soveltuvuutensa moottoriajoneuvon kuljettamiseen.

73 Edellä esitetyn perusteella ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen on pääasiassa sen ratkaisemiseksi, voiko 1.11.2004 laaditun kaltainen asiantuntijalausunto mahdollistaa sen, että vastaanottavan jäsenvaltion viranomaiset kieltävät direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdan perusteella toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin haltijalta oikeuden käyttää tätä ajokorttia ensimmäisen jäsenvaltion alueella, tutkittava, voiko tämä lausunto olla sellainen seikka, joka saattaa mainitun ajokortin myöntämisen jälkeisten olosuhteiden perusteella kyseenalaiseksi Schefflerin soveltuvuuden moottoriajoneuvon kuljettamiseen.

74 Nyt käsiteltävässä asiassa vaikuttaa siltä, kuten Scheffler ja komissio ovat esittäneet, ettei ole olemassa seikkoja, jotka saattaisivat Schefflerin soveltuvuuden moottoriajoneuvon kuljettamiseen kyseenalaiseksi hänen puolalaisen ajokorttinsa myöntämisen jälkeen ilmenneiden olosuhteiden vuoksi. Ennakkoratkaisupyynnön esittämispäätöksestä ilmenee, että tämän ajokortin myöntämisen jälkeen suoritettu soveltuvuuden arviointi liittyi yksinomaan seikkoihin ennen tätä ajankohtaa. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin mainitsee erityisesti, että Scheffleria ei voida moittia mistään liikennesääntöjen rikkomisesta mainitun ajokortin myöntämisen jälkeen.

75 On mainittava, että edellytyksen siitä, että toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin haltijan käyttäytymisen on oltava mainitun ajokortin myöntämisen jälkeistä ja että sen on voitava oikeuttaa vastaanottavan jäsenvaltion kansallisten ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevien säännösten soveltaminen, ei pidä välttämättä ymmärtää liittyvän ainoastaan liikennesääntöjen rikkomiseen. Tämä edellytys tarkoittaa kuitenkin sitä, että tietyllä hetkellä voidaan todeta tämän ajokortin haltijan käyttäytyneen sen myöntämisen jälkeen tavalla, joka voi saattaa kyseenalaiseksi hänen soveltuvuutensa moottoriajoneuvon kuljettamiseen tai jopa osoittaa soveltumattomuuden.

76 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen, joka ainoana tuntee käsiteltäväkseen saatetun asian perinpohjaisesti, tehtävänä on joka tapauksessa tarkastaa, täyttääkö

pääasiassa kyseessä olevan kaltainen asiantuntijalausunto henkilön soveltuvuudesta moottoriajoneuvon kuljettamiseen tämän määräyksen 72, 73 ja 75 kohdassa mainitut edellytykset ja onko se edes osittain yhteydessä kyseisen henkilön käyttäytymiseen puolalaisen ajokortin myöntämisen jälkeen. Jos näin ei ole, jäsenvaltio, jossa henkilöllä on vakituinen asuinpaikka, ei voi direktiivin 91/439 8 artiklan 2 kohdan perusteella evätä toisessa jäsenvaltiossa myönnettyyn voimassa olevaan ajokorttiin perustuvaa ajo-oikeutta alueellaan.

77 Tässä tilanteessa esitettyyn kysymykseen on vastattava, että direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohtaa ja 8 artiklan 2 ja 4 kohtaa on tulkittava siten, että ne ovat esteenä sille, että jäsenvaltio, kun se käyttää 8 artiklan 2 kohdan mukaista toimivaltaansa soveltaa toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin haltijaan kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia säännöksiään, kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisessa jäsenvaltiossa myönnettyyn voimassa olevaan ajokorttiin perustuvaa ajo-oikeutta tämän ajokortin haltijan esittämän soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskevan asiantuntijalausunnon perusteella, jos tämä lausunto, joka tosin laadittiin mainitun ajokortin antamisen jälkeen ja kyseiselle henkilölle tämän ajankohdan jälkeen suoritetun tarkastuksen perusteella, ei ole edes osittain yhteydessä kyseisen henkilön käyttäytymiseen tämän ajokortin myöntämisen jälkeen ja liittyy ainoastaan seikkoihin ennen mainittua ajankohtaa.

Oikeudenkäyntikulut

78 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kuudes jaosto) on määrännyt seuraavaa:

Yhteisön ajokortista 29.7.1991 annetun neuvoston direktiivin 91/439/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 20.11.2006 annetulla neuvoston direktiivillä 2006/103/EY, 1 artiklan 2 kohtaa ja 8 artiklan 2 ja 4 kohtaa on tulkittava siten, että ne ovat esteenä sille, että jäsenvaltio, kun se käyttää 8 artiklan 2 kohdan mukaista toimivaltaansa soveltaa toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin haltijaan kansallisia ajo-oikeuden rajoittamista tai poistamista taikka sen määräaikaista tai pysyvää peruuttamista koskevia säännöksiään, kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisessa jäsenvaltiossa myönnettyyn voimassa olevaan ajokorttiin perustuvaa ajo-oikeutta tämä ajokortin haltijan esittämän soveltuvuutta moottoriajoneuvon kuljettamiseen koskevan asiantuntijalausunnon perusteella, jos tämä lausunto, joka tosin laadittiin mainitun ajokortin antamisen jälkeen ja kyseiselle henkilölle tämän ajankohdan jälkeen suoritetun tarkastuksen perusteella, ei ole edes osittain yhteydessä kyseisen henkilön käyttäytymiseen tämän ajokortin myöntämisen jälkeen ja liittyy ainoastaan seikkoihin ennen mainittua ajankohtaa.

Allekirjoitukset